

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Kaolin Hlubany, a.s.**, IČO: 482 88 195, se sídlem Hlubany 63, Podbořany, zast. prof. JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem, se sídlem Rybná 678/9, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. J., II) I. J., III) L. Ž., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. KUUK/110191/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 8. 2023, č. j. 16 A 75/2021-93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále též „stavební úřad“) ze dne 27. 4. 2021, č. j. SÚ/2021/330/1271/ŠV, jímž podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve společném územním a stavebním řízení schválil stavební záměr osob zúčastněných na řízení I a II (dále též „stavebníci“) s názvem „*Rodinný dům v H. včetně elektro přípojky, vodovodní a kanalizační přípojky, zahradního bazénu a oplocení*“ umístěný na pozemcích p. č. 254/76 a p. č. XA v k. ú. H.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že správní orgány se řádně a přezkoumatelným způsobem zabývaly posouzením stavebního záměru stavebníků ve smyslu § 94o stavebního zákona, tj. posouzením, zda stavební záměr splňuje požadavky na něj kladené stavebním zákonem a prováděcími právními předpisy, zda je stavební záměr v souladu s požadavky dotčených orgánů a zda splňuje i další požadavky vymezené v citovaném ustanovení. Taktéž ověřily, zda jsou v projektové dokumentaci v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a to včetně požadavků dle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Při posouzení stavebního záměru též dostatečně hodnotily vlivy spojené s existencí blízkého dobývacího prostoru („DP“) Podbořany a budoucí hornickou činností v tomto dobývacím prostoru.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítla, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru ohledně řádného postupu správních orgánů při posuzování souladu stavebního záměru stavebníků se zákonem stanovenými požadavky na stavby [zejména požadavky vyplývající z § 111 stavebního zákona a z vyhlášky o technických požadavcích na výstavbu]. Správní orgány opomenuly zohlednit, že pozemky, na nichž se má stavební záměr stavebníků nacházet, jsou dotčené hornickou činností stěžovatelky v DP Podbořany.

[4] Ve správním řízení bylo prokázáno, že zamýšlená hornická činnost stěžovatelky bude mít negativní vliv na stavební záměr stavebníků. Ten spočívá zejména v hlučnosti, prašnosti a také v otřesech půdy. Hornická činnost bude mít dále dopad na výšku hladiny podzemní vody, což se může projevit na fyzikálních vlastnostech nosného podloží stavby. Tyto vlivy mohou mít dopad na samotné faktické užívání stavby rodinného domu. Ačkoliv negativní vlivy hornické činnosti na stavební záměr stavebníků připouští i krajský soud v napadeném rozsudku, stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále též „KHS“) a Městského úřadu Podbořany, odbor životního prostředí – vodoprávní úřad (dále též „vodoprávní úřad“), správní orgány je blíže nezjišťovaly a komplexně neposuzovaly. Nesprávně přitom převzaly závěry posudku o vlivech záměru „*Hornická činnost na ložisku Krásný dvůr – Podbořany v DP Podbořany*“ na životní prostředí (dále též „posudek DP Podbořany“), vypracovaného stěžovatelkou v jiném správním řízení, že záměr nebude mít zásadní vliv na jeho okolí. Uvedený posudek ovšem hodnotil vlivy hornické činnosti pouze ke stávající zástavbě, nikoliv k zástavbě budoucí, a nelze jej proto v nyní posuzované věci bez dalšího použít. V posudku nebyl nijak zohledňován a hodnocen stavební záměr stavebníků. Ten je umisťován blíže předmětu hornické činnosti, než území, které bylo posuzováno. Posudkem proto nelze vyloučit určitý negativní vliv hornické činnosti na stavební záměr stavebníků. Správní orgány a následně i krajský soud proto pochybily, když z posudku bez dalšího vycházely a převzaly jeho závěry.

[5] Uvedeným postupem správní orgány založily své závěry na nekompletní dokumentaci a nepřihlédly ke všem v rámci řízení zjištěným skutečnostem. Pro hodnocení skutkový stav tak chybí ve správním spise podklady, přičemž si správní orgány některé

pokračování

skutkové okolnosti nepřipustně domyslely. Pochybení se dopustil také krajský soud, když sám hodnotil odborné skutkové otázky, aniž by si vyžádal stanovisko znalce. Krajský soud bez dalšího převzal jako správné a úplné závěry správních orgánů o absenci negativních dopadů hornické činnosti stěžovatelky na stavební záměr stavebníků.

[6] Neoprávněná je výtka krajského soudu, že stěžovatelka blíže nespecifikovala svá tvrzení o možném budoucím a blíže neurčitěm rozsahu vzniku negativních vlivů hornické činnosti v DP Podbořany na stavební záměr stavebníků. Zjištění a posouzení konkrétních dopadů negativních vlivů je úkolem správních orgánů, nikoliv stěžovatelky. Požadavek soudu, aby sama stěžovatelka posuzovala technické aspekty budoucích stavebních záměrů, je proto nepřipustný. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že hornická činnost nebude mít na předmětnou stavbu žádný zásadní negativní vliv. Pouze uvedla, že její hornická činnost nebude dosahovat kategorie zásadního negativního vlivu, a to navíc pouze na stávající zástavbu.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) ve společném vyjádření ke kasační stížnosti upozornily na změnu určitých skutečností od zahájení správního řízení v nyní posuzované věci. Stavební záměr byl již na základě uděleného stavebního povolení proveden. Proběhla i závěrečná kontrolní prohlídka stavby rodinného domu se závěrem, že stavba je schopna užívání. Připustily, že posudek DP Podbořany zohledňuje pouze původní zástavbu. V jejich okolí však vznikla řada novostaveb, které též nebyly zahrnuty ve zmíněném posudku a proti nimž stěžovatelka nebrojila.

[9] V dalším společném vyjádření ke kasační stížnosti se osoby zúčastněné na řízení I) a II) spolu s osobou zúčastněnou na řízení III) plně ztotožnily se závěry žalovaného arobovanými krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 94o stavebního zákona, ve znění zákona č. 225/2017 Sb., *ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky,*

popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. (2) Stavební úřad dále ověří zejména, zda a) dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem. (3) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

[13] Stěžovatelka namítá nedostatečné posouzení souladu stavebního záměru stavebníků s požadavky stanovenými zákonem na stavby. Nejvyšší správní soud nejprve předeseílá, že stěžovatelka kasační stížnost zakládá převážně na argumentaci uplatněné již v odvolání a v žalobě s dovětkem, že závěry krajského soudu jsou nesprávné. S touto argumentací se podrobně vypořádal jak žalovaný (v rozhodnutí o odvolání), tak krajský soud (v žalobou napadeném rozsudku), jak bude uvedeno níže. Zdejší soud připomíná, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je tak v kasační stížnosti v souladu s dispoziční zásadou povinna výslovně uvést skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tím rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019-33).

[14] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stavebníci podali dne 24. 3. 2021 žádost o vydání společného povolení ke stavbě rodinného domu na pozemku p. č. XA v k. ú. H. [pozemek stavebníků sousedí s pozemkem p. č. XB osoby zúčastněné na řízení III), jenž bezprostředně sousedí s pozemkem stěžovatelky dotčeným hornickou činností]. K žádosti připojili projektovou dokumentaci domu. Dne 1. 2. 2021 vydal Městský úřad Podbořany, odbor životního prostředí, závazné stanovisko, jímž udělil stavebníkům souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu na p. č. XA v k. ú. H. pro stavbu rodinného domu. Závazným stanoviskem ze dne 10. 2. 2021 shledal úřad územního plánování stavební záměr stavebníků přípustným z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Souhlasné stanovisko vydal též MÚ Podbořany jako orgán státní správy ochrany ovzduší dne 28. 1. 2021, Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje jako dotčený orgán na úseku požární ochrany dne 10. 2. 2021, Obvodní báňský úřad pro území Ústeckého kraje dne 15. 4. 2021 a KHS dne 2. 3. 2021. Při dodržení stanovených podmínek souhlasili se stavebním záměrem též další účastníci řízení a správci veřejné infrastruktury. V souhrnném stanovisku MÚ Podbořany ze dne 3. 2. 2021 se k záměru vyjádřili též dotčené orgány na úseku odpadového hospodářství, ochrany ovzduší, ochrany přírody a krajiny a zemědělského půdního fondu, vodoprávního úřadu a orgánu státní správy lesů. Součástí spisu je též posudek DP Podbořany a závazné stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15. 10. 2020 (dále též „závazné stanovisko DP Podbořany“), jimiž byly posuzovány vlivy hornické činnosti v DP Podbořany na životní prostředí.

[15] Stavební úřad opatřil k odvolání stěžovatelky stanoviska Obvodního báňského úřadu pro území Ústeckého kraje, Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, MÚ Podbořany, odboru investic a památkové péče a města Podbořany, z nichž vyplývá, že

pokračování

trvají na svých předchozích souhlasných stanoviscích a vyjádřeních. Vodoprávní úřad a KHS v podání ze dne 7. 6. 2021 svá stanoviska doplnily, přičemž odůvodnily, proč vycházely z posudku DP Podbořany.

[16] Krajský soud se otázkou, zda správní orgány dostatečně posoudily soulad stavebního záměru se zákonnými požadavky na výstavbu, podrobně zabýval zejména v bodech 48 až 51 napadeného rozsudku. Uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že stavební úřad ověřil, zda je stavební záměr v souladu s požadavky zákona a prováděcími právními předpisy (§ 94o stavebního zákona). Stavební úřad přezkoumal, že stavební záměr, resp. projektová dokumentace, je v souladu s požadavky dotčených orgánů, přičemž jednotlivá stanoviska a připomínky dotčených orgánů v souladu se zákonem uvedl v rozhodnutí. Popsal též druh a účel povolované stavby, ověřil, zda je zajištěn příjezd ke stavbě ve smyslu § 94o odst. 2 stavebního zákona, a stanovil podmínky pro provedení stavby. Zabýval se též tím, zda je projektová dokumentace úplná a přehledná, a zda je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Dále hodnotil, zda jsou v projektové dokumentaci v odpovídající míře řešeny obecné technické požadavky na výstavbu v souladu s § 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž dospěl k závěru, že stavební úřad dostatečně posoudil soulad záměru s požadavky vymezenými v § 94o stavebního zákona. Stavebníci spolu s žádostí doložili všechny podklady podle § 94l stavebního zákona, stavební úřad tedy v předmětném společném územním a stavebním řízení vycházel z relevantních dokladů a v řízení dodržel postup stanovený § 94m stavebního zákona. Žalovaný se též náležitě vypořádal s odvolacími námitkami stěžovatelky stran technických požadavků na stavbu. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány řádně a dostatečně posoudily, zda stavební záměr splňuje zákonem stanovené požadavky a své závěry přezkoumatelně odůvodnily. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Správní orgány a návazně i krajský soud se důkladně zabývaly splněním podmínek pro vydání společného povolení ke stavebnímu záměru stavebníků. Obsáhle zkoumaly, zda je stavební záměr stavebníků v souladu s požadavky stavebního zákona a dalších právních předpisů, přičemž jejich posouzení nelze považovat za nezákonné.

[17] Stěžovatelka nezákonnost rozsudku, potažmo předmětných správních rozhodnutí, založila především na tom, že správní orgány opomenuly zohlednit dotčení stavebního záměru stavebníků budoucí hornickou činností stěžovatelky v DP Podbořany. Konkrétně pak namítala, že blíže nezjišťovaly a neposuzovaly budoucí negativní vlivy hornické činnosti na stavební záměr stavebníků, a to zejména hlučnost, prašnost a dopad hornické činnosti na výšku hranice podzemní vody.

[18] Krajský soud přiléhavě uvedl, že dopady hornické činnosti stěžovatelky na její okolí byly podrobně posuzovány v posudku DP Podbořany a v závazném stanovisku DP Podbořany Krajského úřadu Ústeckého kraje. Z nich vyplývá, že záměr stěžovatelky nebude mít na jeho okolí zásadní vliv, resp. tento bude při respektování zákonem stanovených podmínek přijatelný. K negativním vlivům hornické činnosti stěžovatelky se vyjádřila i KHS ve svém podání ze dne 7. 6. 2021, přičemž při posuzování vycházela zejména z informací uvedených v dokumentaci k posouzení vlivu záměru DP Podbořany

na životní prostředí, zejména hlukové studie. Uvedla, že „*ve studii jsou zvoleny jako referenční body stávající domy, avšak z příložených příloh a izofon zde zakreslených lze dovodit, že nadlimitní hluchost nebude zasazena ani plánovaná výstavba předmětného RD.*“ Vodoprávní úřad v rámci vyjádření k odvolání stěžovatelky konstatoval, že z posudku DP Podbořany a závazného stanoviska DP Podbořany vyplývá, že při respektování doporučení navržených v hydrogeologické studii (vypracované k záměru DP Podbořany) nebude mít záměr významný negativní vliv na hydrogeologické podmínky lokality a dopady v této oblasti na životní prostředí. Poukázal zejména na to, že stavební záměr stavebníků se nachází 450 m od plánované hornické činnosti stěžovatelky. V závazném stanovisku DP Podbořany je uvedeno, že „*z hlediska vlivů hluku a kvality ovzduší ochrany přírody a krajiny, vlivů na zvláště chráněná území, vlivů na hmotný majetek a budovy a vlivů na vodu záměr nebude mít významný negativní vliv.*“ Vodoprávní úřad se zaměřil také na zónu ovlivnění, přičemž odkázal na kapitolu D.I.4 Vlivy na povrchové a podzemní vody posudku DP Podbořany, dle které „*v souvislosti s tímto zásahem lze očekávat hydraulické vlivy na okolí, projevující se snížením hladiny v této zvodni. Zóna reálného ovlivnění (efektivní poloměr deprese) v tomto mělkém kolektoru byla stanovena na cca 100 m, obecně s dostatečnou rezervou lze uvažovat s maximální zónou vlivu v prvních stovkách metrů. V této vzdálenosti se od hrany těžebního záměru nenacházejí žádné objekty, které by mohly být snížením hladiny v důsledku těžby ohroženy.*“ Poukázal taktéž na to, že „*v procesu sanace a rekultivace území dotčeného záměrem dojde k opětovnému zakrytí a izolaci svrchní permské zvodně (obnažené v průběhu těžby) až nad její volnou hladinu a budou obnoveny původní hydrogeologické poměry v zájmovém území.*“ Ostatní dotčené orgány při zohlednění námitek týkajících se budoucích negativních vlivů hornické činnosti v reakci na odvolání stěžovatelky setrvaly na svých původních závazných stanoviscích a vyjádřeních.

[19] Krajský soud dále v bodu 50 napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný blíže hodnotil budoucí vlivy hornické činnosti v DP Podbořany na stavební záměr, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, že dospěl k závěru, že tyto vlivy lze považovat za bezvýznamné, a to i v budoucnu. Žalovaný konkrétně na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*otázka vlivu hornické činnosti v uvedeném DP na veřejné zdraví byla též předmětem posuzování vlivu této činnosti na jednotlivé složky životního prostředí a veřejné zdraví (...). K námitce týkající se vlivu snížení výšky hranice podzemní vody na vlastnosti podloží odvolací orgán uvádí, že otázka důsledků skryvky nadloží ložiska a jeho vlastní těžby na hydrogeologické podmínky dané lokality byla posouzena v hydrogeologické studii a jejím základě též v rámci posuzování vlivů hornické činnosti na jednotlivé složky životního prostředí – viz již výše zmíněný posudek, přičemž bylo zkonstatováno, že při respektování doporučení navržených v hydrogeologické studii nebude mít záměr (rozumí se hornická činnost) na hydrogeologické podmínky lokality negativní vliv. Ostatně s ohledem na rozsah a hloubku založení předmětné stavby nelze významný vliv budoucí hornické činnosti na „osud“ této stavby ani očekávat.*“

[20] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány včetně dotčených orgánů posoudily vliv hornické činnosti na stavební záměr stavebníků dostatečně. Vycházely přitom ze závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů, přičemž je nutné zdůraznit, že všechny dotčené orgány vydaly souhlasná stanoviska k realizaci stavebního záměru a žádný z účastníků

pokračování

řízení neuplatnil námitky či připomínky vůči stavebnímu záměru (včetně stěžovatelky). Žalovaný se též náležitě vypořádal s odvolacími námitkami stěžovatelky.

[21] Výtku stěžovatelky, že správní orgány a následně i krajský soud nepřipustně vycházely z posudku DP Podbořany a závazného stanoviska DP Podbořany, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Dotčeným orgánům byla dána možnost vyjádřit se k odvolání stěžovatelky a přehodnotit svá závazná stanoviska či vyjádření s ohledem na její námitky stran budoucích negativních vlivů hornické činnosti v DP Podbořany. Dotčené orgány ovšem, i přes stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, setrvaly na svých stávajících stanoviscích o přípustnosti záměru. KHS a vodoprávní úřad ve svých stanoviscích podrobně odůvodnily, z jakého důvodu vycházely z dokumentace k záměru DP Podbořany, a proč ji považovali za použitelnou i v nyní probíhajícím řízení. Taktéž se vypořádali s námitkou stěžovatelky, že dokumentace se vztahuje pouze ke stávající zástavbě, aniž by posuzovala vlivy na budoucí zástavbu. KHS výslovně uvedla, že z hlukové studie vyplývá, že nadlimitní hluchostí nebude zasažen ani plánovaný rodinný dům. Vodoprávní úřad poukázal zejména na zónu ovlivnění, která nezasahuje stávající ani budoucí zástavbu. Námitku stěžovatelky reflektoval v napadeném rozhodnutí též žalovaný, který po vyhodnocení závěrů dokumentace k DP Podbořany dospěl ke stanovisku, že hornická činnost nebude mít významný vliv na stavební záměr stavebníků. Správní orgány (včetně dotčených orgánů) tak nepochybily, když vycházely ze závěrů posudku a stanoviska DP Podbořany.

[22] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s tvrzením stěžovatelky, že ji krajský soud staví do pozice osoby odpovědné za posuzování vlivu hornické činnosti v DP Podbořany na projednávaný stavební záměr. Jak již bylo uvedeno výše, řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Je tedy na stěžovatelce, aby uváděla konkrétní skutečnosti, pro které považuje rozhodnutí žalovaného, resp. rozsudek krajského soudu za nezákonné. K otázce precizace žalobních námitek soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, která zcela odpovídá pozici zaujaté krajským soudem. Kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání a není povinností ani oprávněním soudu za účastníka řízení domýšlet jeho argumentaci. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by roli advokáta (např. rozsudky NSS dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, či ze dne 21. 5. 2018, č. j. 7 As 128/2018-17).

[23] Stěžovatelka však pouze citovala ustanovení vyhlášky o technických požadavcích na stavby, aniž by konkrétně namítala, proč stavební záměr stavebníků nesplňuje základní požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby při údržbě a působení běžně předvídatelných vlivů po dobu plánované životnosti stavby (resp. z jakého důvodu stavební záměr neodolá nepříznivým vlivům prostředí, zejména zemní vlhkosti, podzemním vodám, hluku a vibracím). Neuvedla konkrétní důvody, které by bránily povolení stavebního záměru. Netvrdila, že stavba nesplňuje některý z technických požadavků kladených na stavby či nesprávnost projektové dokumentace. Stěžovatelka pouze uvedla, že ovlivnění stavebního záměru blízkou hornickou činností vychází z povahy věci. Bez dalšího poukázala na možný blíže nespecifikovaný vliv na hladinu spodní vody, únosnost půdy a stabilitu základů stavby, prašnost a hluchnost, a jejich dopad na samotné faktické užívání stavby. Aniž by jakkoliv polemizovala s vyslovenými závěry

dotčených orgánů, stavebního úřadu a žalovaného, setrvala na stanovisku, že správní orgány neposoudily vlivy hornické činnosti. Taktéž nepředložila žádný relevantní podklad, který by prokazoval, že negativní vlivy hornické činnosti na stavební záměr budou vyšší než směrem ke stávající zástavbě. Ničím nepodložené prosté tvrzení stěžovatelky nemůže zpochybnit závěry správních orgánů založené na odborném posudku komplexně hodnotícím vlivy hornické činnosti na okolí (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9 As 310/2017-164, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 135/2021-105, č. 4325/2022 Sb. NSS či ze dne 26. 4. 2024, č. j. 7 As 201/2022-36). Krajský soud proto nepochybil, když stěžovatelce její postup vytknul a požadoval po ní kvalifikované námitky zpochybňující závěry rozhodnutí správních orgánů.

[24] Důvodná není ani námitka, že správní orgány založily své závěry na nekompletní dokumentaci a nepřihlédly ke všem zjištěným skutečnostem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav stran předmětného záměru zjištěn dostatečně. Má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Ve správním spisu jsou založeny dostatečné podklady týkající se splnění podmínek dle § 94a a násl. stavebního zákona, resp. prováděcích předpisů (zejména vyhláška o technických požadavcích na stavby). Správní orgány ve svých rozhodnutích vypořádávají všechny stěžejní otázky (splnění podmínek pro vydání předmětného společného rozhodnutí), jakož i námitky stěžovatelky stran dopadu hornické činnosti na stavební záměr. Dostatečně vypořádaly i námitky rozporující použitelnost dokumentace posuzující vliv hornické činnosti stěžovatelky na životní prostředí. Za účelem náležitého posouzení stavebního záměru byla dána možnost účastníkům řízení, veřejnosti a dotčeným orgánům k uplatnění námitek a závazných stanovisek na základě oznámení o zahájení společného řízení ze dne 26. 3. 2021. Možnost podat svá vyjádření měly uvedené osoby též v návaznosti na odvolání stěžovatelky. Stanoviska dotčených orgánů se přitom v mezích svěřené kompetence zabývají přípustností daného záměru, a nelze proto správním orgánům vytýkat, že ze závazných stanovisek vycházely. Žalovaný nepostupoval tak, že by bez dalšího převzal závěry dotčených orgánů a posudku DP Podbořany, nýbrž závěry vyslovené žalovaným jsou jeho vlastním hodnocením skutkového stavu. Irelevantní a nepodložené je tak tvrzení, že si správní orgány skutečnosti samy domyslely.

[25] Neobstojí ani názor stěžovatelky, že krajský soud sám nepřípustně hodnotil odborné skutkové otázky. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud považoval podklady založené ve správním spise (zejména závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, dokumentace DP Podbořany, projektová dokumentace stavebního záměru) za dostačující pro meritorní rozhodnutí věci. Zcela správně uvedl, že vzhledem k existenci posudku DP Podbořany by bylo nadbytečné vypracovávat další posudek k vlivům hornické činnosti v DP Podbořany na záměr stavebníků. Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že krajskému soudu nepřisluší přezkoumávat věcnou správnost závazných stanovisek dotčených orgánů z odborného hlediska, nýbrž především jejich zákonnost (např. rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65 a ze dne 30. 8. 2023, č. j. 1 As 223/2022-29). Jestliže tedy krajský soud na základě přezkumu rozhodnutí správních orgánů dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně v souladu se zákonem

pokračování

posoudily stavební záměr stavebníků, včetně posouzení možných negativních dopadů hornické činnosti stěžovatelky na tento záměr, nepochybil, když jejich závěry potvrdil. Nelze tak ani přisvědčit, že krajský soud převzal závěry správních orgánů bez dalšího. Obsah správního spisu umožňoval krajskému soudu ve věci objektivně rozhodnout.

[26] Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že krajský soud i správní orgány (včetně dotčených orgánů) připouští určité negativní vlivy hornické činnosti stěžovatelky. Na základě řádného posouzení však dospěly k závěru, že významné negativní vlivy budoucí hornické činnosti na stavební záměr stavebníků nelze očekávat, a nebrání tak povolení stavebního záměru. Lze taktéž souhlasit, že stěžovatelka sama netvrdila, že hornická činnost nebude mít zásadní negativní vliv na stavební záměr stavebníků, jak uvedl krajský soud. Tato skutečnost však nemůže nic změnit na závěru, že správní orgány dostatečně posoudily soulad stavebního záměru stavebníků s požadavky vyplývajícími ze zákona.

[27] Zdejší soud nadto dodává, že stěžovatelce jako účastníku řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona příslušely pouze námitky stran těch skutečností, které jsou způsobilé ovlivnit její práva vyplývající z vlastnictví a užívání jejího pozemku (§ 94n odst. 3 stavebního zákona). Nemohla se domáhat zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu jakéhokoli chybného posouzení správním orgánem v dané věci či z důvodu jakékoli procesní vady, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32). Rovněž nelze opomenout, že stěžovatelka nevyužila svého práva podat proti stavebnímu záměru stavebníků námitky, k jejichž uplatnění byla vyzvána stavebním úřadem dne 26. 3. 2021 oznámením o zahájení společného řízení. Zároveň lze přisvědčit i žalovanému, že stěžovatelka tímto způsobem *de facto* brojí proti vymezení zastavitelných ploch v územním plánu města Podbořany, ačkoliv v rámci řízení o územním plánu žádné námitky stran budoucích možných negativních dopadů hornické činnosti v DP Podbořany na výstavbu realizovanou nově ve vymezených zastavitelných plochách neuplatňovala.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[30] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu